

Papp Lajos: OTTHON - ORSZÁG

Mert hát ez az én hazám.

Az út, amelyről jól tudom, hogy a kanyaron túl is folytatódik tovább. S a fák és villanypóznák serege kétoldalt. Ez a megnyugtatóan szelíd sereg.

Felszántott földek barna hullámai,
villámló tavak kristály-cserepe, folyók selyem-fonadéka,
falvak, városok körei-kockái emberkéz gyűjtotta csillagokkal.
Sárga és kékesfehér fényű lámpák,
életünk békés gyűjtőpontjai.

Ott lenn ismerős dombok, völgyek és köszöntés.

Ismerős felhők idefönt

és ugyanaz a kék ég,

amit nem parcellázhat föl senkisé

és nem mázolhat össze különböző színekkel,

mint a térképek körülkerített foltjait.

Az én hazám most nem tüskés betonerődök, de kapuk és utak országa:
Ajtók országa, amiken nincs fotocellás biztonsági zár,
ablakok országa, amelyek mindig nyitva vannak.
Nekem kevés a piros, fehér és zöld szín a világból.

S minden zizegő szó az én hazám.

Egymásba fonódó áramkörök finom vezetéke,

és hogy mily csodásan biztonságos,

zárlatok nélküli hálózat ez közöttünk,

mióta életre nyíltunk, mint a szélboronálta fűmagok,
egyetlen égbolt alatt.

Évezredek és időtlen pillanatok élünk át egyszerre
és minden gyorsabb lett, mint érzéseink s mint a gondolatok
ég felé robbanása a kijelölt másodpercekben.

Ellenséges tegnapok határolják az én hazámat,

ahol minden a mával kezdődött és az órák járását

nem lehet soha többé visszafordítani.

S aminek rendjét a szemeimben őrzöm.

Ez a város a hazám, ahol születtem.

Az öregemberek városa besüppedt tetőivel,

vaksi-apró ablakokkal, elkormozódott,

szortyogó kéményekkel, meg széles támlájú

pihenőpadokkal a gondosan locsolgatott virágágyak előtt.

A virágok mögött pedig a gyermekek városa

a mesék magasba szálló, táltos hintalovaival.

Fövennyel borított térség. Napfény és nevetés papírsárkányjai.

Aztán meg futkározással és a gyermekláncfű
aranypénzeivel behintett rétek.
Fölserdült vágyak szökőkútjainak csobogása és
az először-szeretők betelni nem tudó szomjúsága a csókok
még tiszta forrásai mellett.

Amikor szívünk verése azonos ütemű lesz
és ez az otthon mindenekelőtt.
Ahol már két szempár csillogó öröme vár.
S könyvek, játékok nyugalma.
Kislányom játéka: első tétova szavak ujjongása.
Patakos kacagása az első butácska lépéseknek.

Ez az otthon-ország az én hazám.
Négy sugaras falára fölírom verseimet titokban,
hogy csak én tudjak először róluk s majd az igazabb szívek,
amelyek melegétől olvashatóvá tárulnak
az elrejtett sorok.
Ahol nincs már hely és idő kifestett-modoros lázadozásokra.
Csak az értelemszabta munkára,
ami követ kövekre rak kollektív céltudattal
és összetartja a felnövő falak sudár nemzedékét.

Számomra mindez a hazát jelenti.
Egyszerűen csak ennyi. S ez az én igazságom.
Háromszínű címkék, kokárdák és közhelyek nélkül.
Mint a hét napjai.